

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: i) niesłusznie uznała, iż w przypadku podważonego oznaczenia i znaków towarowych strony skarżącej nie zachodzi niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd oraz nie wzięła pod uwagę wzmocnionego charakteru odróżniającego znaków towarowych strony skarżącej; ii) nie wzięła pod uwagę niekorzyści wynikających w odniesieniu do znaków towarowych strony skarżącej oraz nieuzasadnionych korzyści, który powstałyby w stosunku do podważonego oznaczenia w przypadku dopuszczenia go do rejestracji; iii) nieuwzględniła specyfiki rozpatrywanej sprawy związanej ze zbiorowym charakterem znaku towarowego strony skarżącej pełniącego funkcję instytucjonalną czyniącą go jednym ze znaków rozpoznawczych państwa.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2011 r. — Reddig przeciwko OHIM — Morleys (Kształt rękojeści noża)

(Sprawa T-164/11)

(2011/C 152/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reddig GmbH (Drebber, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Thomas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Morleys Ltd (Preston, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie R 1072/2009-2; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem i obciążenie — w razie wstąpienia do postępowania — interwenienta kosztami związanymi z postępowaniem administracyjnym przed Izłą Odwoławczą; oraz
- wyznaczenie rozprawy, w przypadku gdyby w jej braku Sąd nie mógł dokonać ustaleń.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy znak

towarowy „delfin” dla towarów z klas 6, 8 i 20 — wspólnotowy znak towarowy nr 2630101

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Morleys Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku podniosła bezwzględną podstawę unieważnienia określoną w art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d) oraz art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 i wskazała, że właściciel dokonał zgłoszenia w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie i unieważnienie prawa do znaku w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza dokonała błędnej wykładni tego artykułu i wymogów określonych w wyroku Trybunału w sprawie Lego (wyrok Trybunału z dnia 14 września 2010 w sprawie C-48/09 P Lego Jurij przeciwko OHIM).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Stichting Regionaal Opleidingencentrum van Amsterdam przeciwko OHIM — Investimust (COLLEGE)

(Sprawa T-165/11)

(2011/C 152/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting Regionaal Opleidingencentrum van Amsterdam (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R.M.R. van Leeuwen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Investimust, S.A. (Genewa, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 508/2010-4; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „COLLEGE” zarejestrowany dla usług z klas 39 i 43 — wspólnotowy znak towarowy nr 2645489

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Investimust, S.A.

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku podniosła bezwzględną podstawę unieważnienia określoną w art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie pominęła dowód przedstawiony w odwołaniu.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Carbunióń przeciwko Radzie

(Sprawa T-176/11)

(2011/C 152/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunióń) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: K. Desai, Solicitor, S. Cisnal de Ugarte i M. Peristeraki, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest zasadna i stwierdzenie w związku z tym nieważności art. 3 ust. 1 lit. a), b) i f) oraz art. 3 ust. 3 decyzji Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla (2010/787/UE) ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na oczywistych błędach w ocenie stosownych aktów, jako że pozwana oparła zaskarżoną decyzję na następujących ustaleniach:
 - udział węgla w zaopatrzeniu Unii Europejskiej w energię jest niewielki;
 - zamknięcie niekonkurencyjnych kopalń i wyeliminowanie produkcji węgla w UE będzie sprzyjać rozwojowi odnawialnych źródeł energii;
 - wcale nie jest pewne, że produkcja węgla w UE, a zwłaszcza w Hiszpanii, stanie się konkurencyjna do 2018 r.
- 2) Zarzut drugi, oparty na braku uzasadnienia, ponieważ Rada:
 - nie rozpatrzyła licznych dowodów i wniosków przedstawionych jej w ramach prac przygotowawczych przez inne instytucje oraz zainteresowane strony, wskazujących na znaczenie przemysłu węglowego UE dla bezpieczeństwa zaopatrzenia UE w energię;
 - nie przedstawiła powodów (i), gdy odeszła od ram prawnych i polityki w sprawie pomocy państwa, określonych w rozporządzeniu węglowym z 2002 r. ⁽²⁾, które opierały się na obawach dotyczących bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię, (ii) a zamiast tego wydała zaskarżoną decyzję bazującą wyłącznie na względach konkurencji.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako że zaskarżona decyzja:
 - stanowi nagłą i nieoczekiwaną zmianę stanowiska UE w przedmiocie rodzimego sektora węglowego w UE, a w szczególności w Hiszpanii;
 - narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ nie przewiduje okresu przejściowego pozwalającego skarżącą na dostosowanie się do tej istotnej zmiany polityki.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, jako że zaskarżona decyzja nakłada nieuzasadnione i nadmierne ograniczenia w zakresie działania rodzimych kopalni węgla w Hiszpanii, które nie odpowiadają celom Rady. Konkretnie zdaniem skarżącej środki przedsięwzięte w zaskarżonej decyzji nie stanowią odpowiedzi na wyrażone przez Radę obawy w zakresie ochrony środowiska, ponieważ elektrownie w UE nadal będą „palić” importowany węgiel. W istocie zaskarżona decyzja nakłada nadmierne uciążliwe obowiązki na skarżącą, które nie mają żadnego związku z celem ochrony środowiska. Poza tym skarżąca podnosi, że obawy w zakresie konkurencji wynikające z subwencjonowania rodzimej produkcji węgla są także przesadzone w zaskarżonej decyzji.